

Arrest

nr. 178 150 van 22 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine en u bent afkomstig uit Achkhoy-Martan in de Tsjetsjeense Republiek. U vroeg voor het eerst asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 28 december 2007.

U verklaarde toen dat u verschillende keren was gearresteerd in uw land van herkomst nadat u voor de man van uw tante, een voormalig rebel, wapens had opgegraven en verkocht aan twee vrienden van u, D. en A., en vervolgens het geld naar hem had gestuurd. Deze asielaanvraag werd op 25 maart 2009 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, maar deze beslissing werd op 4 augustus 2009 door het CGVS ingetrokken. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd omwille van deze intrekking op 24 augustus 2009 verworpen. Op 27 oktober 2009 nam het CGVS opnieuw een beslissing

tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze beslissing en beoordeling werden op 11 februari 2010 door de RvV bevestigd. Het cassatieberoep bij de Raad van State werd op 17 mei 2010 verworpen.

Hierna keerde u niet terug naar uw land van herkomst, maar vroeg u op 11 maart 2010 opnieuw asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde toen dat u nog steeds werd gezocht in uw land en dat u bij uw eerste asielaanvraag niet de volledige waarheid had verteld. Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 22 maart 2010 niet in overweging genomen. U ging hiertegen niet in beroep.

Opnieuw keerde u niet terug naar uw land, maar vroeg u op 27 april 2010 een derde keer asiel aan in België. U verklaarde toen dat u problemen had met de families van D. en A., omdat u hen zou verklikt hebben. Ook deze asielaanvraag werd door de DVZ niet in overweging genomen, en wel op 29 april 2010. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Nog steeds keerde u niet terug naar uw land van herkomst, maar vroeg u op 2 september 2010 voor de vierde keer asiel aan bij de Belgische hiervoor bevoegde instanties. U legde drie convocaties neer om de problemen die u bij uw eerdere asielaanvragen reeds had aangehaald alsnog te staven. Opnieuw nam de DVZ uw asielaanvraag niet in overweging. Uw vierde asielaanvraag werd op 12 oktober 2010 afgesloten en u ging hiertegen niet in beroep.

Op 28 juli 2016 werd u door de Belgische autoriteiten gecontroleerd en werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch Grondgebied bevond. U werd naar een gesloten centrum gebracht met het oog op verwijdering van het Belgisch Grondgebied. Op 31 oktober 2016 hebt u dan voor de vijfde keer asiel aangevraagd. U verklaart dat u nog steeds niet naar uw land terug kunt, omdat u er vreest vermoord te worden. U verklaart dat u in uw land wapens verkocht en mensen hielp en dat dit verband houdt met de politie. Ter staving van uw vijfde asielaanvraag legt u vijf kopieën van convocaties neer en een kopie van een attest over het ontbreken van een huwelijksregistratie.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet vooreerst worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Er werden immers talloze flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. Het cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen. Uw tweede asielaanvraag werd door de DVZ niet in overweging genomen, uw loutere bewering dat u in uw land nog steeds zou worden gezocht en dat u bij uw eerste asielaanvraag niet de volledige waarheid hebt verteld, volstonden niet om aan te nemen dat er ernstige aanwijzingen waren op het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. U had bij uw eerste asielaanvraag immers reeds de kans gehad om uw problemen uitgebreid uit de doeken te doen. U ging hiertegen niet in beroep. Ook uw derde asielaanvraag werd door de DVZ niet in overweging genomen. Opnieuw haalde u immers geen nieuwe elementen aan die wezen op een nood aan internationale bescherming. Uw verklaring dat u bij uw eerste asielaanvraag niet had gezegd dat u problemen hebt gekregen met de families van A. en D. nadat u hen bij de kadyrovtsi had verklikt en zij spoorloos zijn verdwenen, werd niet aanvaard, opnieuw omdat u reeds voldoende mogelijkheden had gehad om dit bij uw eerdere asielaanvragen naar voren te brengen. De twee faxkopieën van convocaties dd.21/08/2009 en dd.19/02/2010 konden niets aan deze conclusie wijzigen. U diende hiertegen geen beroep in bij de RvV. Uw vierde asielaanvraag werd evenmin door de DVZ in overweging genomen. U legde toen immers dezelfde twee kopieën van convocaties neer als bij uw vorige asielaanvraag en daarbij nog een derde kopie van een convocatie dd.20/11/2009. De DVZ was van mening dat u deze documenten reeds eerder kon hebben neergelegd. Ook tegen deze beslissing ging u niet in beroep binnen de hiervoor wettelijk vastgelegde termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen. Er rest het CGVS dus enkel te onderzoeken of er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans

minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element voorhanden.

Er moet namelijk worden opgemerkt dat uw gedrag geenszins valt te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het valt immers op dat u erg lang hebt gewacht alvorens u een nieuwe asielaanvraag hebt ingediend. Uw vierde asielaanvraag dateert reeds van 2 september 2010 en u bent niet tegen de beslissing van de DVZ tot niet inoverwegingname van uw asielaanvraag in beroep gegaan. Bovendien hebt u pas opnieuw asiel aangevraagd op 31 oktober 2016, nota bene nadat u door de Belgische autoriteiten naar een gesloten centrum was overgebracht om u van het Belgisch Grondgebied te verwijderen. Deze vaststelling is zwaarwichtig. Van een asielzoeker die zijn land van herkomst ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient in het land waar hij zijn toevlucht zoekt om op die manier zijn situatie te regulariseren en internationale bescherming te verkrijgen. Dit hebt u duidelijk nagelaten, waardoor de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging ernstig wordt ondermijnd.

Verder moet worden opgemerkt dat uw schriftelijke verklaringen in het kader van uw vijfde asielaanvraag wel erg beknopt en bijzonder vaag zijn. Dit terwijl u duidelijk werd meegedeeld dat op basis van uw schriftelijke antwoorden wordt onderzocht of uw aanvraag in overweging kan worden genomen en het CGVS niet verplicht is om u op te roepen voor een persoonlijk gesprek. Uw wel erg summiere antwoorden wijzen dan ook op een duidelijk gebrek aan medewerking, waardoor uw gebrek aan nood aan internationale bescherming opnieuw wordt bevestigd. Overigens hebben de (beperkte) verklaringen die u aflegt in het kader van uw vijfde asielaanvraag alle betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet. U verklaart dat u wapens verkocht (Schriftelijke Verklaring 5e AA vraag 2.5) en dat uw problemen verband houden met de politie (Schriftelijke Verklaring 5e AA vraag 2.1). Er moet echter worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Uw verwijzing naar de "religieuze cultuur" (Schriftelijke Verklaring 5e AA vraag 2.1) volstaat evenmin om aan te nemen dat er een nieuw element aan de orde is dat de kans aanzienlijk vergroot dat u alsnog voor internationale bescherming in aanmerking komt. Nergens geeft u immers concreet aan op welke manier de "religieuze cultuur" zou kunnen bijdragen tot een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, terwijl u duidelijk wel die kans hebt gekregen. In het kader van uw tweede asielaanvraag bij de DVZ verklaarde u dat u bij uw eerste asielaanvraag niet de waarheid had verteld zonder verdere details te geven (DVZ Verklaring 2e AA vraag 36).

In het kader van uw derde asielaanvraag beweerde dat u bij uw tweede asielaanvraag had willen zeggen dat u bij uw eerste asielaanvraag één ding niet had gezegd. U verklaarde dat u, naast de problemen met uw autoriteiten die u bij uw eerste asielaanvraag uit de doeken hebt gedaan, problemen hebt met de families van D. en A., de twee vrienden aan wie u volgens uw verklaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag wapens had verkocht die u voor de man van uw tante had opgegraven, omdat u hen bij kadyrovtsi hebt verklikt (DVZ Verklaring 3e AA vraag 36). Hierover moet echter eveneens worden benadrukt dat deze verklaringen volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt verklaard. Dit werd door het CGVS ongeloofwaardig bevonden en deze beoordeling werd door de RvV bevestigd. Deze louter bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Wat de convocaties betreft die u neerlegt ter ondersteuning van uw vijfde asielaanvraag moet worden benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat corruptie in de Russische Federatie welig tiert en dat eender welk document eenvoudigweg tegen betaling kan worden verkregen. De objectieve bewijswaarde van Russische documenten is hierdoor dan ook bijzonder relatief. Daarenboven zijn de exemplaren die u neerlegt louter kopieën, waardoor er hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend, gezien kopieën eenvoudig te fabriceren en te manipuleren zijn. Daarnaast werd vastgesteld dat u kopieën van drie van deze vijf convocaties (Documenten 1, 3 en 4) reeds bij uw vorige asielaanvraag hebt neergelegd, waarbij de DVZ deze gegevens heeft beoordeeld en op 12 oktober 2010 heeft beslist om ze niet in aanmerking te nemen (bijlage 13 quater). Zodoende zijn deze gegevens

niet nieuw in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw bewering dat u bij uw vorige aanvragen geen enkel document hebt neergelegd (Schriftelijke Verklaring 5e AA vraag 1.2) is dan ook flagrant onjuist. Bovendien moet dienaangaande worden benadrukt dat deze gegevens de kans op internationale bescherming hoe dan ook niet aanzienlijk vergroten, aangezien deze documenten dateren van respectievelijk 19 februari 2010 (Document 1), 20 november 2009 (Document 3) en 21 augustus 2009 (Document 4), waardoor u deze documenten dus veel eerder had kunnen aanbrengen. De overige twee convocaties (Document 5 en 6) die u aanbrengt zijn van een erbarmelijke kwaliteit, waardoor deze zo goed als onleesbaar zijn. Wel is te zien dat in één convocatie (Document 6) geen datum is ingevuld waarop u zou zijn opgeroepen. Hierdoor komt de authenticiteit van dit document, die sowieso al niet verifieerbaar is bij een kopie, nog meer in het gedrag en wordt het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag weeral bevestigd. Het attest over ontbreken van een huwelijksregistratie betreft louter informatie betreffende uw officiële huwelijksstatus die hier niet wordt betwist. De documenten die u neerlegt zijn bijgevolg niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: de aanvraag 9bis dd.30/10/2010 werd definitief afgesloten door DVZ op 20/02/2013.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) alsook van de artikelen 57/6/2, 1^e lid en 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) alwaar de de asielaanvraag in overweging zal genomen worden.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Beoordeling

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans

onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkens de stukken van het dossier, de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en het onderhavige verzoekschrift op de volgende elementen: verzoeker verklaart dat hij nog steeds niet naar zijn land terug kan, omdat hij er dreigt vermoord te worden. Verzoeker verklaart dat hij in zijn land wapens verkocht en mensen hielp en dat dit verband houdt met de politie. Ter staving van zijn vijfde asielaanvraag legt verzoeker vijf kopieën neer van convocaties en over het ontbreken van een huwelijksregistratie.

Verzoeker laat vooreerst gelden dat hij op 28 juli 2016 werd overgebracht naar een gesloten centrum en hij pas nadien via zijn familie twee convocaties heeft gekregen. Hij diende bijgevolg slechts op 31 oktober 2016 een vijfde asielaanvraag in omdat hij niet in de mogelijkheid was om eerder een asielaanvraag in te dienen. Verzoekers gedrag valt echter geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aangezien verzoekers vierde asielaanvraag reeds dateert van 2 september 2010 terwijl van een asielzoeker die zijn land van herkomst ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient in het land waar hij zijn toevlucht zoekt om op die manier zijn situatie te regulariseren en internationale bescherming te verkrijgen. Dat verzoeker zes jaar wacht alvorens een volgende asielaanvraag in te dienen relativeert op ernstige wijze de nood aan internationale bescherming en hypothekeert de geloofwaardigheid ervan. Dit klemt des te meer nu verzoeker al op 28 juli 2016 werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op een repatriëring. Dat verzoeker slechts twee maand later een asielaanvraag indient (en zes jaar na de vorige asielaanvraag) nadat hij twee nieuwe convocaties via zijn familie bekomen heeft doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker vanaf zijn overdracht naar een gesloten centrum al wist dat een repatriëring nakend was.

Verzoeker wijst vervolgens op zijn beperkte opleiding ter verklaring van de beknoptheid van zijn verklaringen. Verzoekers verweer kan geenszins overtuigen. Van iemand die in geval van een terugkeer naar zijn herkomstland verklaart te vrezen voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade mag verwacht worden dat deze van bij de aanvang van de asielprocedure op uitgebreide en gedetailleerde wijze te kennen geeft waarop deze vrees gestoeld is. In tegenstelling tot wat verzoeker hierover beweert mag ook van een schriftelijke verklaring verwacht worden dat hierin op gedetailleerde wijze wordt uiteengezet waarom verzoeker meent internationale bescherming nodig te hebben. Dit geldt des te meer nu aan verzoeker werd meegedeeld dat op basis van zijn schriftelijke verklaringen zou worden onderzocht of de aanvraag in overweging zou worden genomen en het Commissariaat-generaal hierbij niet verplicht is verzoeker op te roepen voor een gesprek.

Verzoekers verwijzing naar zijn religieuze cultuur waarbij hij preciseert dat hij bijna negen jaar in België is en zich volledig heeft aangepast aan de Belgische maatschappij volstaat evenmin om aan te tonen dat dit een nieuw element is waardoor de kans aanzienlijk vergroot om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoekers betoog is vaag en algemeen; op geen enkele wijze preciseert verzoeker op welke wijze en in welke mate zijn gedrag niet in overeenstemming zou zijn met de heersende religieuze opvattingen in Tsjetsjenië en waarom hij hierdoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

Verzoeker verwijst ten slotte naar de twee nieuwe convocaties waarvan een vertaling ter zitting wordt neergelegd. De bestreden beslissing stelde over alle neergelegde documenten - waaronder ook beide nieuwe convocaties - met recht het volgende vast:

“Wat de convocaties betreft die u neerlegt ter ondersteuning van uw vijfde asielaanvraag moet worden benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen

om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat corruptie in de Russische Federatie welig tiert en dat eender welk document eenvoudigweg tegen betaling kan worden verkregen. De objectieve bewijswaarde van Russische documenten is hierdoor dan ook bijzonder relatief. Daarenboven zijn de exemplaren die u neerlegt louter kopieën, waardoor er hoe dan ook geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend, gezien kopieën eenvoudig te fabriceren en te manipuleren zijn. Daarnaast werd vastgesteld dat u kopieën van drie van deze vijf convocaties (Documenten 1, 3 en 4) reeds bij uw vorige asielaanvraag hebt neergelegd, waarbij de DVZ deze gegevens heeft beoordeeld en op 12 oktober 2010 heeft beslist om ze niet in aanmerking te nemen (bijlage 13 quater). Zodoende zijn deze gegevens niet nieuw in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Uw bewering dat u bij uw vorige aanvragen geen enkel document hebt neergelegd (Schriftelijke Verklaring 5e AA vraag 1.2) is dan ook flagrant onjuist. Bovendien moet dienaangaande worden benadrukt dat deze gegevens de kans op internationale bescherming hoe dan ook niet aanzienlijk vergroten, aangezien deze documenten dateren van respectievelijk 19 februari 2010 (Document 1), 20 november 2009 (Document 3) en 21 augustus 2009 (Document 4), waardoor u deze documenten dus veel eerder had kunnen aanbrengen. De overige twee convocaties (Document 5 en 6) die u aanbrengt zijn van een erbarmelijke kwaliteit, waardoor deze zo goed als onleesbaar zijn. Wel is te zien dat in één convocatie (Document 6) geen datum is ingevuld waarop u zou zijn opgeroepen. Hierdoor komt de authenticiteit van dit document, die sowieso al niet verifieerbaar is bij een kopie, nog meer in het gedrag en wordt het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag weeral bevestigd. Het attest over ontbreken van een huwelijksregistratie betreft louter informatie betreffende uw officiële huwelijksstatus die hier niet wordt betwist. De documenten die u neerlegt zijn bijgevolg niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas."

Wat betreft de twee convocaties die verzoeker neerlegde naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag werd wel degelijk terecht gemotiveerd dat het om onduidelijke fotokopieën van erbarmelijke kwaliteit gaat. Dat ze "goed leesbaar" zijn zoals verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het slechts fotokopieën zijn waarvan de bewijswaarde erg relatief is gelet op het manipuleerbare karakter ervan. Dat op één van beide convocaties bovendien de datum van oproeping ontbreekt versterkt enkel maar het bedrieglijke karakter van de documenten waarvan verzoeker overigens ter terechtzitting bevestigde dat hij onmogelijk de originelen kan neerleggen aangezien het gevaarlijk is om deze het land uit te smokkelen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: de aanvraag 9bis dd. 30/10/2010 werd definitief afgesloten door DVZN op 20/02/2013. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

A. VAN ISACKER